

ROBERT LUDLUM

ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEOVA POMSTA

ROBERT LUDLUM
ERIC VAN LUSTBADER

BOURNEOVA
POMSTA

2014

Copyright © 2013 by Myn Pyn, LLC.
Translation © 2014 by Michael Havlen
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE RETRIBUTION
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Světlana Pavlíková
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2014

ISBN 978-80-7498-028-2

Prolog

Las Peñas, Michoacán, Mexiko

Tak přísná bezpečnostní opatření exkluzivní rekreační středisko La Concha d'Oro za celých jedenáct let své existence nezažilo. Po jeho obvodu neustále procházeli ozbrojení policisté a na moři u pláže ve tvaru půlměsíce hlídkoval motorový člun. Letovisko bylo vyklizené, zkontrolované a důkladně zajištěné kvůli dvěma významným hostům. Kamkoli se dotyční pohnuli, jako roje včel pilně opylujících vzácné květiny se za nimi vznášeli strážci.

Těmi „květinami“ byli nově jmenovaný šéf mexické protidrogové centrály Carlos Danda Carlos a Eden Mazar, specialista na boj s terorismem izraelské tajné služby Mosad. Mexiko naléhavě potřebovalo pomoc v postupu proti hluboko zakořeněné korupci a všeobecnému strachu ze tří nejmocnějších drogových kartelů. Jak před třemi dny ředitel Mosadu vysvětlil Jasonu Bourneovi, právě z tohoto důvodu se Carlos obrátil na Izraelce.

Carlos Danda Carlos patřil podle ředitele k novým Meičanům. Vystudoval ve Spojených státech a jako nebojácný

reformátor se snažil osvobodit svou zemi ze smrtícího sevření, v němž se nacházela. „Zdaleka nejnebezpečnějším kartelem jsou Los Zetas,“ tvrdil ředitel. „Především proto, že jejich základ tvoří elitní vojáci, kteří dezertovali ze zvláštních jednotek mexické armády.“ Šéf Mosadu položil Bourneovi ruku na rameno. „Bude tam ale tolik bezpečnostních opatření, že to pro vás bude hračka. Stačí, když dohlédnete na Edena Mazara, a mezitím si můžete v klidu užívat sluníčka a lenošení.“

„Já pro vás nepracuju. Nedělám nikdy pro nikoho,“ odsekl Bourne poněkud hrubě na to, jak se k němu ředitel choval od chvíle, kdy po smrti Macea Encarnacióna přijel do Izraele.

V ředitelově pousmání se mísil smutek s lítostí. „Rebeka pro mě byla jako dcera. Od jejího pohřbu už uplynul měsíc, ale vy se pořád nemáte k odjezdu. To k vám moc nejde.“

„Už to nejsem já,“ odušil Bourne. „Něco uvnitř mě se zlomilo. Nic mě nezajímá.“

Ředitel si ho chvíli měřil. Byl to menší muž s hustými bílými vlasy a mnoha vráskami, jimiž se do jeho tváře vepsalo snad každé úmrtí či zklamání. Zažil také řadu vítězství, ta se však tak viditelně neprojevovala. „Myslel jsem, že tenhle... výlet by vám pomohl zapomenout na...“

„Na její smrt se zapomenout nedá,“ zavrčel Bourne.

Ředitel pokýval hlavou. „Ještě je brzy. Naprosto vás chápu.“ Rozhlédl se po nábřeží. „Můžete tady zůstat klidně měsíc – nebo jak dlouho budete chtít.“

Bourne v jeho slovech hledal náznak ironie, žádný však nenašel. Šéf Mosadu to zřejmě myslel vážně. Bourne se na chvíli odmlčel a v duchu zvažoval své omezené možnosti. „A víte, že máte pravdu? Možná bych opravdu potřeboval dostat nějaký úkol.“

A tak se setkal s Edenem Mazarem. Nasedl s ním i s oddílem strážců do soukromého letadla Mosadu a vystoupili na malém soukromém letišti vyhrazeném pro hosty La Concha d'Oro, které mexická policie osmačtyřicet hodin před jejich přistáním nechala neprodyšně uzavřít. A nyní stál dva metry od těch dvou exotických květin a jejich hlídačů, kteří je měli ochránit před potížemi, jež jistě nenastanou. Bourneova potíže spočívala v tom, že se vrátil do Mexika, a přestože se nacházel daleko od hlavního města, kde Rebece zabili, nemohl vyhnat z hlavy obraz jejího umírání na zadním sedadle taxíku, uhánějícího ulicemi plnými děsu.

Ředitel Mosadu možná nečekal, že Bourneova reakce na brzký návrat do země Rebečiny smrti bude tak silná. Anebo mu to navrhl záměrně. Nasednout na koně, který vás shodil, je často ten nejlepší lék. Tentokrát to ovšem neplatilo. Aniž si to Bourne plně uvědomoval, Rebeka prorazila jeho ochranný krunýř a pronikla až do samotného nitra. Její ztráta v něm bolestně tepala jako vnitřní rána, která se ne a ne zahojit. *Potkal jsem přece už spoustu podobných žen*, pomyslel si. *Vzápětí to však v duchu popřel: Rebece se žádná nevyrovná.*

Podobné černé myšlenky u něho byly zvláštností. Různé zkoušky ohněm ho natolik zocelily, že měl pocit, jako by se ho nic nemohlo vážně dotknout. Rebečina smrt v součtu s tragédiemi dalších lidí, kteří se k němu někdy pokusili přiblížit, ho však zasáhla netušenou silou a hrozila, že ho úplně zadusí. A co na tom vlastně záleží? Od chvíle, kdy ho rybáři vylovili z černých vod Středoziemního moře, se stejně plouží světem jako mátoha bez minulosti.

Eden Mazar vyšel z pestrobarevného osmiúhelníkového altánku s výhledem na Tichý oceán a Bourne si uvědomil, že

se znovu ocitl v neznámém prostředí jako tehdy, když po své záchraně poprvé otevřel oči. Připadal si ztracený jako kapitán, který zapomněl mapu a neumí se řídit podle hvězd.

„Tyhle lidi by člověk skoro politoval,“ zabručel Eden polohlasně. „Buď jim schází vůle, nebo jsou tak zkorumpovaní, že se kartelům nedokážou společně postavit. Tak či onak, já už tady nemám co dělat. Mexiko už neřídí vláda, ale drogové kartely. Po večeri odjíždíme.“

Bourne přikývl.

Eden se otočil, pak zaváhal a vrátil se k Bourneovi. Po rtech mu přelétl rozpačitý úsměv. „Vás už to tady asi stejně nebaví.“

„Proč myslíte?“

Eden zavrčel. „Vidím to na vás. A taky jsem četl vaše papíry.“

Bournea znepokojilo, že si na něho Mosad vede spis, ale takové překvapení to zase nebylo. Uvažoval, jak přesné asi mají Izraelci údaje.

„Tady ničemu nepomůžete,“ pokračoval Eden. „Tohle přece není vaší náplní. Vy jste expert na infiltraci a likvidaci. Toho si na vás ředitel tolik cení.“

„Netušil jsem, že se o mě v Mosadu tak zajímáte.“

Eden se vlídně usmál. „Sblížil jste se s Rebekou. To se nepodařilo jen tak někomu.“

Bourne se náhle dovtípil. „A pro ředitele jsem jediné spojení s Rebekou, které má.“

„Byla to mimořádná osobnost a skvělá agentka. Chybí nám a dobře víme, že ji nikdy nedokážeme nahradit. Její smrt pro nás byla strašná rána. Budeme žádat odplatu.“

„To je pro Mosad typické, že?“

Mazar na to neodpověděl. „Musím se vrátit ke Carlosovi. Není to špatný chlap, ale v otázce změny a společného postupu proti mexickým drogovým kartelům má svázané ruce. Jak jsem řekl, člověk by ho politoval.“

Bourne se na chvíli zamyslel. „Proč jste tady? Proč se Mosad zajímá o mexické drogové kartely?“

„Na to jste se ředitele nezeptal?“

Bourne si uvědomil, že to měl skutečně udělat. Asi nedokázal uvažovat jasně.

Mazar se usmál. „Vy ale přece nemáte zapotřebí se někomu na něco ptát, vidíte, Jasone?“

Bourne sledoval, jak Izraelec vychází po schodech zpátky k altánku, v jehož stínu trpělivě čekal Carlos se svou svalnatou ochrankou. Od vody se zvedl chladný větřík, který Bourneovi rozčuchal vlasy a rozčeřil chloupky na předloktích. Jak to Eden myslel? Že by Mosad věděl o spojení mezi Encarnaciónem, mexickými kartely a čínskou vládou, které Bourne odhalil? Nepracovala Rebecka na tomto úkolu už předtím, než ho potkala? Bourne se rozhodl, že z Mazara vypáčí odpověď.

Uslyšel jakési bzučení, a tak vzhlédl a vysoko na nebi uviděl malé letadlo. Zamžoural do jasného světla, a když se přiblížilo, rozeznával plováky. Takže hydroplán. Zastínil si oči. Viděl, že posádka hlídkové lodi si hydroplánu také všimla. Na její palubě nastal pohyb a objevily se odlesky zbraní.

Bourne si uvědomil, že Edenovi osobní strážci ukrytí v besídce tu scénu nevidí. Vyrázil po schodech, aby Edena varoval, když vtom podřízení Carlose Dandy Carlose uťali dvěma členům Mazarovy ochranky hlavu mačetou.

Eden, postříkaný krví, uskočil. Bourne k němu vykročil,

ale Carlos na něho namířil revolver ráže 357 Magnum a zavr-
těl hlavou. Když se Eden otáčel k Bourneovi, jeden z Carloso-
vých bodyguardů máchl mačetou s takovou silou, že Edenova
hlava oddělená od ramen vylétla obloukem na pláž a skutálela
se po mírném svahu do tyrkysových vln, pleskajících o teplý
písek.

Bourne se odhodlal k riskantnímu kroku a vrhl se na
chlapa s mačetou. Vytrhl mu zbraň z ruky a vrazil mu ji do
hrudi. Čepel projela kůží i svalstvem a prorazila kost. V příš-
tí chvíli Bourneovi třeskla v uších ohlušující rána, do levého
ramene se mu zaryla kulka a její náraz ho odhodil dozadu.
Zaúpěl a přepadl přes zábradlí besídky na pláž.

O několik hodin později, když se konečně dokázal zved-
nout, už se slunce blížilo k západu a barvilo nebe, moře i pí-
sek odstínem krve. Bourne zjistil, že leží nedaleko Edenovy
hlavy, jež se pohupovala na hladině jako nějaká dětská hrač-
ka, zakrvácená a odhozená.

Bourne otočil hlavu, zamrkal a snažil se zaostřit pohled.
Kolem nebylo vidět ani živáčka. Celé letovisko vypada-
lo opuštěně. Mírný příboj v pravidelném rytmu pohazoval
Edenovou hlavou směrem k Bourneovi a obracel ji dokola
stejně neúprosně, jako se Země otáčí kolem své osy. Edenovy
mrtvolně zakalené oči na něj vyčítavě hleděly. Bourne otevřel
ústa, jako by tu výčitku snad slyšel, náhle ho však zaplavila
vlna kruté bolesti a on upadl do milosrdného bezvědomí.